

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/33/2017
Identifikačné číslo spisu:	8301899574
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8301899574.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Železnice Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Klemensova 8, IČO: 31 364 501, proti žalovanému X., s miestom podnikania v H., zastúpenému JUDr. Dušanom Šitarčíkom, advokátom so sídlom v Humennom, Staničná 11, o zaplatenie 5 298,05 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 7 C 668/2001, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. novembra 2014 sp. zn. 4 Co 233/2013, 4 Co 235/2013, 4 Co 259/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. júla 2013 č. k. 7 C 668/2001-964 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5 298,05 eur so 17,6 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2 100,71 eur od 24. apríla 1999 do zaplatenia, zo sumy 1 459,15 eur od 20. decembra 1999 do zaplatenia, zo sumy 1 738,20 eur od 1. februára 2000 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Protinávrh žalovaného zamietol. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné rozhodnutie po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 2, § 3 a § 6 ods. 1 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 116/1990 Zb.“) a § 15 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a dospel k záveru, že žalovaný dňa 20. decembra 1996 uzavrel so žalobkyňou zmluvu o nájme nebytových priestorov, na základe ktorej žalovaný ako nájomca so súhlasom žalobkyne prenajímal predmetné nebytové priestory ďalším podnájomníkom s tým, že podiel žalobkyne z nájomného bol 75 %, na základe čoho žalobkyňa vystavila žalovanému faktúry, ktoré žalovaný neuhradil. K námietkam žalovaného uviedol, že žalobu v mene žalobkyne podpísala a podala oprávnená osoba, ďalej, že prenajímateľ môže nebytový priestor prenechať na užívanie inému zmluvou o nájme, pričom je irelevantné, či ide o právnickú osobu, fyzickú osobu, alebo podnikateľa, ktorá podniká na základe živnostenského oprávnenia, a preto na platnosť zmluvy nemá žiaden vplyv, či žalovaný v čase jej uzavretia mal alebo nemal živnostenské oprávnenie. K žalovaným namietanej neplatnosti nájomnej

zmluvy z 20. decembra 1996 okresný súd uviedol, že táto je platná z dôvodu, že na základe žaloby žalovaného o určenie neplatnosti časti predmetnej zmluvy bolo vedené na tomto súde konanie pod sp. zn. 17 C 159/2003, pričom návrh žalovaného (v danom prípade ako žalobcu) bol zamietnutý v poradí druhým rozsudkom z 27. marca 2006, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 26. februára 2009 pod sp. zn. 2 Co 166/2008. Dospel k záveru, že žalobkyňa nepotrebovala v čase podpísania nájomnej zmluvy súhlas mesta Humenné na podnájom pre účely prevádzkovania obchodu a služieb, nakoľko v danom prípade žalobkyňa nebola účastníkom právneho vzťahu o podnájme nebytových priestorov. Neobstojí preto ani táto námietka žalovaného ohľadom neplatnosti predmetnej zmluvy o nájme, nakoľko podľa § 40a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) by sa žalovaný nemohol domáhať určenia jej neplatnosti, pretože by ju sám spôsobil. K námietke žalovaného ohľadom ceny nájmu poukázal na nájomnú zmluvu, ktorú tento podpísal a na základe ktorej aj plnil. Konštatoval, že žalobcom vznesenej námietke premlčania nie je možné vyhovieť, pretože od splatnosti ani jednej z faktúr do podania návrhu na začatie konania neuplynula zákonom stanovená premlčacia doba. Ohľadom protinávrhu žalovaného týkajúceho sa neplatnosti nájomnej zmluvy z 20. decembra 1996 súd prvej inštancie poukázal na vyššie uvedené odôvodnenie týkajúce sa jej platnosti a ohľadom protinávrhu žalovaného týkajúceho sa ušlého zisku, tento považoval za absolútne nepreskúmateľný a bez právneho titulu, preto celý protinávrh žalovaného zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 19. novembra 2014 sp. zn. sp. zn. 4 Co 233/2013, 4 Co 235/2013, 4 Co 259/2014 rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 5 179,15 eur istiny s príslušenstvom a vo výroku o zamietnutí protinávrhu žalovaného prvým výrokom potvrdil, v prevyšujúcej časti výroku nad sumu 5 179,15 eur istiny s príslušenstvom rozsudok súdu prvej inštancie druhým výrokom zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a tretím výrokom zrušil uznesenie súdu prvej inštancie zo 14. augusta 2013 č. k. 7 C 668/2001-1001, ktorým bol žalovanému vyrubený súdny poplatok za odvolanie vo výške 424,60 eur, a uznesenie súdu prvej inštancie zo 17. septembra 2013 č. k. 7 C 668/2001-1012, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania vo výške 264,89 eur, a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia v časti 5 179,15 eur istiny s príslušenstvom sa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. stotožnil s rozhodnutím a odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a poukázal na správnosť zisteného skutkového stavu veci ako aj na správne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. S poukazom na § 205 ods. 3 a § 205a ods. 1 písm. c/ O.s.p. sa nezaoberal s ďalšími dôkazmi predloženými žalovaným v odvolacom konaní. V ostatnej časti nad sumu 5 179,15 eur istiny s príslušenstvom odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O.s.p., pretože považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti za nepreskúmateľný z dôvodu, že sa vôbec nevysporiadal s dôvodnou námietkou žalovaného ohľadom uplatnenej dane z pridanej hodnoty zo sumy 118,90 eur.

Vo výroku o zamietnutí protinávrhu žalovaného odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. s poukazom na nesplnenie si dôkaznej povinnosti žalovaného a neunesenie dôkazného bremena, ako aj s poukazom na § 205 ods. 3 a § 205a ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Uznesenie súdu prvej inštancie zo 14. augusta 2013 č. k. 7 C 668/2001-1001 o vyrubení súdneho poplatku žalovanému zrušil a vrátil tomuto súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a § 221 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že v priebehu konania pred súdom prvej inštancie žalovaný požiadal o priznanie oslobodenia od platenia súdneho poplatku, o ktorej žiadosti okresný súd do rozhodnutia vo veci samej, vrátane vyrubenia súdneho poplatku, nerozhodol.

Uznesenie súdu prvej inštancie zo 17. septembra 2013 č. k. 7 C 668/2001-1012 o trovách konania zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a § 221 ods. 2 v spojení s § 224 ods. 3 O.s.p. ako súvisiace z rozhodnutím vo veci samej, o ktorej doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté s prihliadnutím na výsledok konania vo veci samej.

3. Proti prvému (potvrdzujúcemu) výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. a jeho dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. ako aj podľa § 241 ods.

2 písm. b/ a c/ O.s.p. z dôvodu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p., pričom konanie je tiež postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako aj z dôvodu, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Vyššie uvedené dôvody podrobne a rozsiahlo vysvetlil a zároveň rozsiahlo poukázal na skutkový a právny stav veci. Uviedol, že rozhodnutia súdov oboch inštancií sú nepreskúmateľné, nakoľko tieto sa riadne nevysporiadali s nedostatočným označením žalobkyne a tým, kto je oprávnený podpisovať a konať za žalobkyňu, ďalej neúplnou pasívnou legitimáciou, ako aj s dôkazmi predloženými žalobkyňou a žalovaným. Dovolateľ opätovne namietal aj platnosť a deň uzavretia nájomnej zmluvy z 20. decembra 1996 ako aj nedostatočné vysporiadanie sa s protinávrhom žalovaného. Vzhľadom na uvedené dovolateľ žiadal, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie a spor vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa sa k dovolaniu nevyjadрила.

5. Dovolanie bolo podané 5. februára 2015. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z.z., ďalej len „C.s.p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“, „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C.s.p. (podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie v prejednávanej veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení O.s.p. Dôvodom pre takýto postup je nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C.s.p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov odvolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1, 2 C.s.p.), ako aj o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C.s.p.).

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane odvolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

8. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, je dovolanie mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často zdôrazňuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (por. rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

9. Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

10. V prejednávanej veci smeruje dovolanie výslovne len proti potvrdzujúcej časti rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

11. Keďže v prejednávanej veci sa nejedná o žiaden z uvedených prípadov, prípustnosť dovolania z ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

12. S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 vety druhej O.s.p., ukládajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa najvyšší súd len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (por. napr. R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto vade skutočne došlo.

13. Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

14. Žalovaný v dovolaní výslovne namieta vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

15. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či doplňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkovi (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods. 1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.).

16. Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd nezistil žiadne porušenie procesných predpisov zo strany súdov nižších inštancií, ktorým by došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom. Žalovaný mal v konaní zachované všetky vyššie uvedené procesné oprávnenia a súd mu vytvoril priestor pre ich realizáciu, vrátane možnosti predkladať dôkazy za zákonom stanovených podmienok.

17. Dovolateľ svoju argumentáciu o existencii vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. založil na tvrdení, že rozhodnutia súdov sú nepreskúmateľné a neobsahujú zdôvodnenie tých skutkových a právnych otázok, ktoré boli pre posúdenie vecí podstatné.

18. K tejto námietke dovolací súd odkazuje na zjednocujúce stanovisko, ktoré prijala občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie : „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

19. S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľom preto považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá síce je relevantným dovolacím dôvodom avšak v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp. zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011) prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode len vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (§ 238, § 239, § 237 O.s.p.).

20. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladáť vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutayzhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

21. Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení sú zrejmé právne úvahy odvolacieho i prvoinštančného súdu (ich vecnou správnosťou sa dovolací súd nezaoberal), ktoré viedli k prijatiu záveru, že nárok žalobkyne voči žalovanému je oprávnený ako aj o neopodstatnenosti protinávrhu žalovaného. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, na ktorých je rozhodnutie založené, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že žalovaný má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

22. S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že rozhodnutia súdov nižších inštancií v dovolaní napadnutej potvrdzujúcej časti rozsudku, nemali za následok odňatie možnosti žalovaného konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

23. Dovolateľ namietal i nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov (§ 241 ods. 2 písm. c/

O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby boli tvrdenia dovolateľa o existencii tohto dovolacieho dôvodu opodstatnené (najvyšší súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.

24. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z § 238 O.s.p., ani z § 237 ods. 1 O.s.p., najvyšší súd preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako procesne neprípustné odmietol.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalobkyne rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.